

PRIS SIMANČIO

RUPINTOJIS

LIKS visuomeninės minties organas

1949 m.

gruodis

Fr. 6

Vytis.

KALBĄ RAŠYDAS

O Viešpatie, nors šitą naktį,
Kai piemenys giedos tau: "Gloria"
Kamirūt dygliais nuost, taką
Paskandasi Šėšėlinos norime.

Kai gys sušalęsiai įrengę
Tą Svontį, tylę KAMĄ vakarę,
Su nors tada nutildyk sudrę,
Kūšnostyk vargdieniasis alarns.

Atok, - nos laukais laivas girioj, -
Svissiy dangaus Svaisiūsių apindėjime.
Atokk ramybę Šėšėli tyry,
Pagauok šintus širdiū kalėjimams.

Kaitai dabinsis eglės, pušys,
Siabtas linksmi varpai kalėdiniai...
Ir jį garsums per mišką, šilant
Suklėpaimė saldas kalbėdami.

O Viešpatie, nors naktį šitą,
Kamirūt kovą kelius per nešinią,
Nes norime. Ir vieną rytą
Pabūot ramia širdis gyvenimui.
1948 m.

GLORIA MUNDI

Amšiy kalcivi, kalcivai j Betliejy tai
Vadovu tau švaigsdė — Viešpašy Viešpats
gimė žmoguni, pirmasis tave sutiko brodas,
Vergy karalius išsigando Viešpaties jis
išaudė šimtus vergų, kad jį tarys ir Vieš-
pats būtų.

Kalcivi! Antas tikstantis metų dai-
gissi, kai mirė brodas, kai tu kalcivai au-
šiy Viešpašini giedoti: — Gloria mundi!

Betliejans garbė ir skanenas šiandien
šam garbia: kalcivis Viešpašini, — gloria
mundi, — gieda, brodo palikuonis būdo mi-
lijonus vergų, kad minios jį viešpašiu
švaikintų.

Lietuvi! Betliejus ir Tavo žemė! Kran-
je troškulia šimstanti švaigsdė stėjo j
tavo šaly, kad tu amšiy Viešpašini giedo-
dama, — gloria mundi, — šiy švaigsdė per-
gyventum, kaip pergyvenai jos piratakus —
carus.

— Vertinane! Iki tau vadovu Betliejans
švaigsdė, tavo gyvenimui koliai giedos:
— Gloria mundi!

Ir šimri kalcivis, priš kryšiy sustoję,
j vaid, malinduni šalt, ir tylų,
perpuolęs namlams jo kruvinas kojas
ir vėliai, kaip pranašo šodis, pakyls,

S. Pradžios.

VIEDKĖS VILIA

Moralinio skyriaus

... abijus.

... VILIA, VILIA

... prie kalbų, kaip ir kaip...
... kaip ir kaip...
... kaip ir kaip...

... -iš tiesų, o, Viešpatie, savo palaimus rankas!

... Ties begale mūsų istorik: - Pakenkai...

... savo kalbą, baigė mūšienė klausimu: soga
likimo kalvis, ar likimas soga? Kala?

... šit, kalbą, tarėjam atsakyti tads, kai
virs mūsų galvą, atsimandodint tryš

... darbuais sen, ar, likimo klausimu tarėjam
paaiskyt laiku, kai mes atsimandodint

... jungė ginklas, kai kiekvieną, skiriant, mes
šit broliais galėję sujungt mūsų garuojantis

... krunjas.

... Ties begale mūsų broliu Viliu, Gerytas
sopnis halta drobulė mūšienė stais, prie

... kurde soga soga, motina, broliai ir soga-
rys.

... - soga, likimui lenkai galv., ar
Viešpatie, sveikinai mūšienė?

... Gal protas į tai atsakyti?... Tik, mesomai
ir Hitleris liopė jo protu vadovantis. Kas ne-

... klausė jo protingą išvadą, piktai likimui iš

to juokėsi. Net, kas jau sekė, šisandien ir
patosi Hitleris iš to turbut kvatojasi. Pro-
to išdava ir komunistas, plonigai šačų jis
įsūdrino. Andron blaškomas žmogus jam nei-
šlia savo Viešpatį:

- Ištar: - pakanka!...

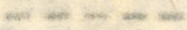
Andron siūlojama giria, nurimusi prie
Drelių stalo, KASIO, Biddieji mano tėvų žo-
nis šventė. Tėvų žemės sukūto, tėvų žemės kal-
ba taria:

- Sveikas, Jėzus gimusiai!...

Ne sapnas, KASIO naktį būdina tautos gy-
venimo sąrgyboje. Į miške glėdus įaisupa
verpų garasai mano tautos baūnydij.

Kas žopa juos šaukti mano tautą prie
sūdos? Kas stotė tas baūnydian, kur šian-
dien glėdos giesmes Viešpatiniui? Kas atvedė
mūs į baltą drobule ilpuostį, giria, pakviest
žmoguje gimti kūdikėliu, kuris vien K o i-
l a r t i m a i t e a t j o?

Likims davė vias tai, ar dia gyvenimo
sūgūniai?

Ir nepagalvojan.

Kai regime žmogų kūdikiu juokiantis, net
širdis sopsta beidžiūngiant likima jauso.
Žmogus paseno, užpešky kriobi, jau ir pikte į
likimo uždarėto pūo, šiarėti. Tik, kai šitie
nevienodi likimai, kai anūkėlis su senelin
vienu du staitinke, tada jiems prasideda gy-
venimas.

Kai atsiveria senelis paslapdijū duryje,
tada užpeškis palaiminties žemės karalių už-
meis palicka. Karaliūnais juoda po juos vaikė-
to, jū gėrybėnis stebini, anų grodybės šian-
giani. Užvis anūkėlį labiau šavi tas ankino
žmogaus gyvenimo sukso juoka šerintis obu-
lys, kurį nuo žmogaus gyvenimo pikte likimo
šukles sengeja, kuries nebaisios tau, kas
geria iš gyvenimo šaltinio vandeni. Anūkė...

lini visi žitės obuolys savo šotatui par-
nešti. Jis, tėtai, jausmą turi, kad je nio-
ji šotatė nesiryty, kad kokios nelaimės iš-
tikta, je vargo nūliatėlis nepalikty.

Kaip savo dieną, kūdikis jaučia savo šo-
tinai meily. Jis teina, kad t, meily tik
tada šotatė patiro, kai je gyvenimas bus
nugalėti piktesis šūkioms, nuo šogaus gy-
venimo saugojamoms laimės obuolį. Šiis
gyvenimui, plakanti širdis, geru ji prie
sonele glaudžia. Jis ir saugodamas tik iš
gyvenimo šaltinio vandens geris. Verdus ji-
mai, kaip grafi sonele pasuka - tikras šo-
gaus gyvenimas. Laimingas ir sonele, jau
siago alavio, greta sav, o jausmas.

Grabus mano jaunų dienų apėdkio! Tu...
tu mane stvedei į baltu patal... paklot,
mieka, kad kūdikis dvasioje sveikinčia gi-
vini Viespaty Viespaty... Mano sonele!
Laimingas es šiandien. Šlaunian tav, s, dalt
svetini man piktų šūkių šūkių, - es
su savo šrolinis klausan varpų gaudimo,
kuris lietuvi vadina sveikinti šogauje gi-
vini Viespaty.

Regalvojus.

Netas negalėty prisiminti dienos, kai
pirma kart šotina ji į baugdijū nušvedė.
Jis, prie šotatės prigirdus, didu kūdikio
šūkiu.

- Tuo bade, mano, ugnies ir karo galbėk man,
Viespaty! - visa baugdijū gieda, Tevelis ir
šotatė irgi, - o kaip gudriai vargonai pri-
taris!

Kai sonele, jei dar gyvas, gal šicip kas
iš gerų šmonių paibkina vaikui, kad pitto
likimo šūkiu, kurioš nuo gyvenimo aukou
šerinti obuolį saugoja, tara maras, . badas,
ugnis ir karan. Palvelkimo į gyvenimui! Argi

ne kadikiais dvasioje savo šilą galvą pa-
gerbė tie, kurie atrado apsaugojimą. Jie
gana nuo mero, raupų ir kitų ligų?

Is skausmo alio motinos prie bada mir-
tančių kadikių ir tuo laiku, kai už jėrų
marų duona tikras perteklius buvo, kai
jos is vieno krašto į kitą nebuvo kuo per-
vesti, tik kadikiais mirėdami senelini peli-
ko silkinus laivus, traukinius, lėktuvus, au-
tomobilius. Paskutinis pokaris parodė, kad
gali transporto priemonės, — deka UKRABO
milijonai žmonių Europoje ir Azijoje buvo iš-
gelbėti nuo bado, — prie bada mirėtančių
kadikių randoje tik tu kraštų Motinos, ku-
rių valdžia ir Motinų skausmu savo galybę
stiprina. Tiesa, Jis — vietoj Motinos Neilės
š savo šaukianis aru pramiuojamai moteriš-
kai, keliančiai valdžios galybę.

Paskutinis pokaris parodė ir tai, kad
Kampanis ir Lando Viešpatis išklauso žmonių
meldimą, — Niurnberge ugnis pavertė pele-
nais juos, kuriems motinų kadikiai tebuvo
tėga. Žemės gyvenimui kare sudrose skandinti.
Tai Motinų mūsų dokumentas šemei, kad ir
ugnis tebus sakinoji propultis tiems, kas
motinų skausmu — karų pagalba — sieks sau
galybę.

Skaidrus, kaip mano šalies gyvenimas,
liepsnoje laukas. Brolių veidai, mano tautos
gyvenimo šviečia. Skamba baknyčių varpai —
šviečia ginklai — kadikiais klaidinai prieš
gimantį Viešpatį.

Tang tu, kurie pernai su mumis mūsų Kū-
dikėlių sveikimo, šiandien is mūsų subtybių
su mūsų Viešpatiu laimins mus. Jų šviesus
gyvenimas, tyra Neilė Motinai, pro likimo
sukiles mus veda nugalėti tuos, kurie karns
šemeje kelis.

— Motinai Dekui tau, kad vytojai mano sene-
li — savo tėvų. Tu man davai gyvenimą, jie

neaprašus gyvenimo kelius parodė.

Neapraštas likimas.

Šių protėvių ir tėvų galėjęs stebėtis neaprašta Atilca, Aleksandru Makedonišio, Napoleono ir visos eilės didesnių ir mažesnių sostų ir karūnų dalintojų likimai. Mes iš tokių **pergyvenome** Hitlerį. Tiesi jie į pasaulį savuosius vėdinti, tikrais arais į jį ir patys kilo. Kelian, tarybų laimė. po jų kojos prasiverus, į prarajus prasmę. Siandien likimo garbė prie Stalino sosto prietojasi.

Kam Kotina gyvenimą devanoje, kam seneliai gyvenimo paslaapti atidangę, prie KGBių stale svaikindami į šoną smogusi nusien-giantį Dievą, pašvelkimo į šilco neaprašto likimo atstovus.

Neapraštųjų atairadimas tautoje sutar-pa su laiku, kai tautai prireikia tik šuo-gal galingą pastangų: iš nelaisvės netų va-duojantis, nuo nelaisvės apsiginant ir pa-nobūnais atvejais. Tai tautos kilimas jaunam gyvenimui, į ką smogui švelgiant net širdis nepata iš dsiangamo. Kam šitai tautai kelis pastoja, tie tik piktonis švelkimo tegali šventi prieš kėdikį suką, kurie šengis ko-tinai sukus špinšio obnolie parnešti. Šių švelkių **ūkavimas**, tai ukairūsių jaunų kiling, senis kriokėjimas. Idi, kaip smogus gyvenimo, jausatyje kovs. Jei kas šitos ko-voos dalyvių vaidkuojas šis šygio vainiku, tas jaunos tautos gyvenimo ir lista - Di-dysis.

Kristaus gyvenimo švenčiama. Jo skel-biana artinai malė smogui kalba:

— Seniekink ir tu nebūsi suniekintasi!

Didysis gali atsirasti toje tautoje, ku-rių gyvenimo būdai šita tiesa svetisa. Di-

d Dieje išpažinimas yra paniekimas savo
Motines tėtai, kad ji tavo namų pagindė.
Didysis įtikėjimas savo aureole, savo taut,
tegalia laikyti savo veidą kiek, kiek ji
gali prisidėti prie jo misijos, karią jam
likimas patikėjo.

Tai ne jaunas tautos gyvenimas. Tai
nuarmant jai dėl savo neišsiviečių gimimo,
prasmūnimas asmenybių santūliams val-
dyti.

Didysis nam lygių turėti negali. Kita
tiesa yra tautai šaukiam, kad, raudant Mo-
tinoms dėl jų kūdikių kamčių, didysis pri-
valo kilti savo veidam lygiui - mas-
verbių susikūnimui. Itan lygis yra vir-
tis tams tautoms, kuries išpažinta tik
šmogus - ne didžioje - gyvenimui. Šmogus
prigatinti gyvenančios tautos prieš di-
dieje keičius ir grūstai kaip prieš sa-
vo mirtį iki to laiko, iki didžioje šoni-
nani pamato, kad jie iš tikro nebaverbiui
prieš šmogus gyvenimui, iki ir didžioje
tanta nuo savo vado - kriokiantis senis -
nusigriūta. Jis nepaprasto likimo atstovai
išvytė savo prarają, į kurią - šmogus
pastūmėti - jie ir negarba.

- Mano protėviai! Mano seneliai iš jų
amžių atėjo. Jūs Amis Tiesą išdrošėte
šūpintojėlyje, kad iš jo seneliai iškal-
tės parodytų nam amžių kelią

Staline pradžia - šonėje mirėtančioji
naujokas, - Brolių gyvenimas - likimo
naujokas stalinams pergyventi. Laivir-
gas, kad galia su Broliais Amis Tiesos
Dona, valgyti. Kita šmoga yra šonė Arti-
ni - šmogus gyvenimo šingonai.

Šon ir likimas.

Šon vienas mūsų klaukier

- Argi ne likimas jus į mūsų šonų val-

gyt atvijo?

- Tai - Broliai atsakome. - Vijo mus klausyti kvailų politruko kliešėjimų apie tai, kad likimas mus padovanojo vėdą. Politrukas šaukė tikėti, kad likimo dovanota vėdo esame veiklai, - kad šito tėvo valia yra mūsų laimė ir šviesa. Begėdami, kad šituo politruko tikėjimas, būtų mūsų tėvų ir protėvių išmiskinimas, mes nuo jo nusigrįžome.

Siūgomus mūs lydi likimo vėdo prakaitas. Gyvenimą mūs korta kulkovaldiškų ir automatiškų šūvių. Tai pikto likimo šūklių šlavimas. Pro šitą šlavimą Broliai mėginam. Nieksteliam išpuošiam kartųgių garbe. Kalėjimose ir Sibire pelneme kasikinų vainikus. Būtam išpuoštam miške sveikindami šmoguje gimusį Viešpatį, Viešpaties vardu tariam:

- Tai šmoguus keliam, komunistiniam likimui pergyventi!

Tiesa, suprasti mus tegali tik šmogu, kuris gyvenimo viešpačiū yra, kuriam kada tai pikta likimu kvatojosi vandenynai, per kuriose jis šimadien tikru jū valdovu plaukia laivais, viršau jū lėktuvais skrenda; kuris kėdikis švansioje išėjo į stradių šalį, kodikis šliugumo šypsena grįžo namelin su veistais nuo mure ir kėtų ligų; kuris ir prasikalbėli šmoguus gyvenimui šmoguui grašins.

Škaidria lause liepoms šviesia Brolių vėdai. Ties begale aukų, kuriose pernai, užpernai ir kitais metais Broliai valgo šūšias miške prie lauso, Brolių galvos nuovyrė, - Jų šviesų gyvenimą, Broliai valda pagėrbis. Šegins: mūsų kritančioji grėta būtų, kuris šmoguus gyvenimo smūgi istoriją kūrė, kuri yra pagrindu šmoguus atėišiai kurti. - Jie smūgius gyvenimo švansijos gyvenime. Tai šūpintojėlio šalies kartųgičiai, šmoguus gy-

venine naujais komunizmas, sukūkimai. Ties
 Karštygi tuka likimo vergiams šepuoja:
 - "mogus tik vabalas prieš beširdį liki-
 mą!

- Šešdekimkite to, kas svaita ging! Šventi
 Makti Šroliais šaukiame tams, kurie gal-
 vos prieš šlia, likimą linksta! Jūs, kurie
 vaduojate šlia, ir komunizmas šventis
 netaiko. Komunizmas tik mums vabalo li-
 kimą lemia! Mūsų komunizmas vejai kolek-
 tyvus, kad ju likim, atiduotu politruke
 maloni! Kolektyvininkas politrukas ver-
 dusas šnipais, jiems šit, likimą, nolaimis:
 šuniška ištikimybė duondavimui, šuniška ne-
 apykanta tau, su kuriuo gali tekt dalintis
 nuo duondavio etalo nukritusiu kaulu! Šito
 nesilėpamas komunizmas nuo lietuviškų mo-
 nių, savo spandoje skelbia: "Šuklėti šven-
 t, neapykantos jaunus," "Tiesa", 19.06.62,
 psl. 3! Šupintojėlio šalies etnas, šukrai!
 Irgi šventi neapykantos jaunus peršoin-
 tos mėsės netaikys komunizmas savo išganyms,
 kurie sandys šv šuklėti pareišim, kad
 jas saugoti nuo tarpusavyj išmipiovimo?

Gandiant bešnytių varpams, kurie lie-
 tuvi, šuklėliu šukai vadina, tartum kris-
 tančių lapų raudą girdi šroliai:

- Kai tik kas nere atina iš komunizmo
 priemonės, kurių pagalba jis nuo vergis,
 tada šinešine kaip atinkaityti su tašs,
 kurie mus vijo į šv, šv šuklybas, kurie
 mobilizavo mus į tarybin, karinonon,...

Šventi maktis, Viešpatie, šuklėliu štai-
 ni gimti šmogais, kad jis savo švasioje
 sau šventov, jausty! Su irgi švoni rimb,
 išplekti tams, kurie šventovės gyvulį
 prekyviute pavertė, šmogus, tik šite šky-
 vašdoje prisiminki tuos senus laikus, kai
 gyvulinai su šmogumi kaip lygūs su lygiai
 kovojo dėl kardienės duonos kausio, kai

gyvaliai privaikti žmogus pasigeminio ak-
mens kirvuką. Ar tik tada nepagalvoje gy-
valiai, kad tekis atveju jiems naudingsiam
prieš žmogų nusileikti? Ar tik tada dėl
savo gyvenimo teisis gyvaliai nestidėjo
kovos tau laikui, kai žmogus jiems melo,
kirvuką paus? Šiandien jau regime, kad
skmenimis kirvukas padėjo žmogui paratyt-
ti tvartą, kuriame gyvaliai savo išganyką
surodo.

Tikrai, žmogau, su tavimi, kad taip galve-
ti gyvaliai negalėjo, nes jie neturi proto.
Tavo gyvenim, žmogau, tau davė protą. Ne na-
tės nuolankumui vertinti politruko klidė-
jimus, bet savo prigimtimi vedovandanasis
pažveiki į pasaulis likimo laimėjimą ir rasi,
kad visko valis dia yra senatve kricidit-
tis stalinai. Jis savo valis sygis polit-
tikas, politikiuras kompartija, kompartija -
MVD, KGB ir kariuomenę, ši partaroji jėga
igalina komunizmą, iš masių išpausiti na-
vėly likimui laimti jėga - MVD, KGB, tarybinę
kariuomenę ir pašius komunistus. Žmogau,
argi masės ne pašios sau likimą laimė?

Kažta rytas. Tokanti saulė bušiuoja Bro-
lina, kurie žmonėmis sveiktina juose gimusi
Viešpatį. O gal gi jiems jų Viešpatys - Die-
vas - nadieni likimą nulėmė?

Didus jaubinas tarp žemės sūnų - savo
Brolių, kurie gerbinam savo Dievą. Jisai
didieji Dievas, kazi mano žmogaus akis
atidaro: jeigu Dievas atėjo ant žemės giarti
žmogumi, tai žmogus tikroji Dievo taveinė
yra, tai žmogus Dieviškai prigimčiai žemę-
je vaikėti, yra Dievo pakviestas. Jis pri-
gimtis yra **A r t i m u i K e i l t**, - vi-
ai už visą, vienas už visus ir nesibijo-
sis, kad ir žemė drebėtų.

Broba žemė nuo komunizmo dievo - pat-
rankų, - nulankus masė galvas komunizmo
masė girdi, kaip ikilmingai skamba varpai,

pranešdami daugumą gimusių Viekšnių, Apvilti komunistams neatrogi draubant komunistinį dievą, - karo dievas karo išsigandęs.

Artojiškie Seima į kalnyčių vakarais: Aliešgėvės širdyje, - Kambrai iškentejo politruko puolimus, užtai dar ne kolchozninkai - sau žmonės, Vargė dalis - esanti laisvėle pacirkavėtinodama į kalnyčių, oina, ji - kolchozninkė. Ji oina širdies nepulį, savo Viekšnių išskirti, savo kamšid su Viekšniais savo Viekšnių pasidalinai, Kalkis, Metalai De kardo, be apmąsto, o su neile palvėk į emkėdžiais karūmet, Galva, ir ji ten prakalbėj:

- Laimė skausmo išara - tavo, Motin, vėly nekaltas kraujas ir tavo kamščios skausas, - Tai leidkas Viekšnių, kad reikis Motina iš skausmų gelbėti.

Šiurūs komunistams likimas, Paklydusi nesė tary laisvės linėje ir laisvės neišvengiamio, rogi žmonės einančius į - vėlytov, garbint gimusia Viekšnių. Lina žmonės į Viekšnių namas pro negyventojė skystančius, kaip pro skausmą amžiam iškama, Lina žmonės ištiesti viekšnių ranka, kad, ties begale esų, Viekšnių balen ištarti:

- Pakankai

Seneli - mano tantos praėititė! Tu karaliūna ir šiandien su knoliais mane vedai pro sudras, pro pikto likimo knoklas, kad karaliūnais nurinktūne nuo Laisvės skausmo skausas, kad šamėje žmogaus gyvenimas lydėty. Šiū ten, seneli, kad man Viekšnių kelias parodėi laimingas, kad išvengiau vėlygandos žmogui likim, kalči, negus - šerė Viekšnių. Šeiga žmogų nori kas maldinti, jam likim, leiti, ten Viekšnių likim, maldie, - kad ir Niurnbergini.

V X O I V
K E L I U

... ..
... .. Nr. 6.

1 2 3 4 5

GRUODIS 17-ji.

Beveki 1924m. ir gruodis mėn. 17-ji, bet, vistiek, tai jau istorinė prasitė. Kadangi tautai is-

torinė prasitė yra vienoka ar kitoka pagrinde jos gyvenimui veikti, jos atidėli kurti, dalti, bendru lietuvos gyvenimo ir mūdiešio švilgania, pašvelkimo į tą pagrin dą, kuriuo musis yra gruodis 17-ji.

Čiašne Rusija, aiškėna paraližuoti mū- sy tautini atgimimo, musis udrėnė naujotis musis spėnė, -- šitą Rusijos gėdą prieš Rusi- ją iškalė lietavio Knygėdėys. Apalėpėn -- dus musis nepriklausėmos gyvenimui, rėdėnė- ji Rusija mū savo "pėrgalingėja" aršija kėn gė mūsy valią, suniekinti, -- šėvenėris Kėrt- jes -- ginkluotas vien tautos kėnėrus -- ir dāl šitė veikėmė Rusiją sugėdėna. Kėbė gėdėn ir kėndien Rusija priverėta priai -- pėšinti, kėd bėnėries kėnėros pagėlbė ji pa norė mūsy viešpėšis likti, nes kėnėrus kėrt- tėnėnas jos šėntėnė apie laievą, lietavį valią, vėrdėis tikrė valė. Gruodis 17-ji ir- gi nė vien mūsy tautai istorinė dėtė, 1924m. gruodis 17-ja didėlicėjėsi ir mūdiešė Rusi- ja. Mūdiešė Rusijėk tikėlėsi musis net pėrdėng sėikkus, dalti, prieš vėrtėndėsi mūsy gruodis 17-ja kaip mūsy gyvenimo pagrin dą, pašvelkėmė šitą mūsy istorijai veikėni, mū suniekėnėja gruodis 17-tū.

1924m. gruodis mėn. 17 d. Stalinas pa- s kalbė savų sfiš vėdėlicėjėms apie spėlis revė-

Šiandien ir Lietuvos laisvųjų kovos vi-
siai tarnaujanti Armijos tautų "išsivadavimo"
kovoms kelti.

Istorija tik galės pasakyti, kokius su-
mas Kraslinas netė į Lietuvą, 1926 m. antro-
je pusėje, kad pas mus sukeltų streikas,
kad masen išvestų demonstracijoms. Kas pa-
nešus 1926 metus, kas tuo laiku pabuvojo
Kaune, ir kitose Lietuvos miestuose, tie
paikiai prisimena tas "darbininkų" de-
monstracijas, prieš kurias užsienio kava-
rių kūrėjų dygiai turėjo būti pašalinti
tada iš prasikaltimų, kurių Šiandien ko-
munistas bolševikiškai brutalumu netė Lie-
tuvos Partizanai.

Streikai turėjo paralyžuoti mūsų jauną
pramonę. Tuo Lietuvos ūkis būtų likęs pri-
klusęs nuo svetimų valdovų, lietuviai
darbininkas būtų atiduotas skardai. Demons-
tracijoms, įvairūs sabotazės aktai, privaldėjo
pakirsti mūsų dvarinį pasitikišius, dėl
galėjimo savystoviai gyventi. Šita bolše-
vikinė taktika ypatingai nesėkminga buvo
tuo laiku Lenkijai, kuri svajojo apie savo
valstybę nuo jūrų iki jūrų. Dėlto, kiek
Kraslinas Lietuvos gyvenimą atostigai griso-
ti streikų ir demonstracijų pagalba, tiek
Lenkija visu įdomumu pradėjo siekti Lie-
tuvos gyvenimo atvaldymo - ypatingai kul-
tūrinio.

Nesunku įmanyti, kad Kraslinas savo veik-
la legalėje padėti Lenkijai Lietuvą pa-
vengti. Tuo laiku Kraslinui to pilnai paka-
ko: negalėdama komunistas tikėtis popu-
liarumo laisvoje Lietuvoje, jis tų popu-
liarumą, vėlėsi įgyti tada, kai Lietuva
pradės sudubtinę išsivadavimo kovą iš var-
gavimo Lenkijai. Jis - Kraslinas - šituo
kalin eidamas pilnai galėjo tikėtis tų
situoščių, kurių šikta paliko valdova Len-

kijos, Jekoslavakijos ir kitų Europoje stau-
ta.

Nuo šitu Krasnians užrašiu 1926 m.
gruodžio 17-ji turėjo Lietuva išgelbėti.
Jalta Siendien tegali būti keliasis tik
šitas klausimas: ar be gruodžio 17-dien
Lietuva galėjo išvengti 1926 m. gruodžio
17-dien stalininės deklaracijos pasari-
nių? Atsakyti į tai tegalima taip: kad to
išvengus, veikėjo Lietuvai seime, kuris be-
ta veikimas tos dvasios, kuri įgalina
Lietuvos Tarybą 1918 m. vasario mėn. 16 d.
vieningai deklaruoti Lietuvos Neprikla-
somybę.

Kas šitoki seim, tegalėjo kalbėti ta
dvasia, kuri ties daugybin pabaigas vyti
iš Lietuvos Rusijos proletariato taktiką
staiskė į Madviliki tam, kad pasaulio
avantūristams parodytu, jog Lietuva ne
joms šaud; ta dvasia, kuri ties širvin-
tais ir šiedruidišais parodė lenkni, kad
nors jis ir pona, bet su lietuviu artoja
privalo staisytis. Tai vyšis dvasia. Ją
stalininė deklaracija stengėsi suniekinti,
ją atstovaudamas lietuviu karininkas
1926 m. gruodžio mėn. 17 d. atėjo į Lietuvos
seimo posėdį Jį paklausė, kiek jis gata
šią dvasią Lietuvai išsaugoti.

Lietuvis karininkas eidamas į Lietuvos
seimo posėdį ištais savo gyvybę ir gar-
bę į tą pavoja, į kuri jis tai buvo issta-
tęs kovoje su priešais tuo laiku Lietu-
vos seimo pasielgimas parodė, kad lietu-
vis karininkas teisingas, kad ir Lietuvoje
pilkunėje apie brogas demokratines tei-
ses tada bus galima kalbėti, kai iš gyve-
nimo išnyke šis teisių niekintojas - ko-
munizmas. Užtat, 1926 m. gruodžio 17-ji yra
tuo metu tautai pagrindu, nuo kurio prad-
ta kova prieš komunizmą.

Polietiska Klausimas: Ar gruodžio 17-ji
 pateisino Vyšio dvasios Komarus?
 - Taip! - j tai atėjo Lietuvos Partizanų
 išugdytas BKS.

Tautų Sąjungos - Šveicarijos parengimai
 kovai prieš komunistą - anksioje Lietuva iš-
 vengusi draugavimosi su komunistu, ŠKO ge-
 dynėje komunistą teturi tik savo priešu,
 kurio sumaiškinimui Šveicarija atėmė bombą, pa-
 galiną.

Ita atėmė bomba tebus Rusijos sugėdi-
 nimui už tai, kad ji 1924 m. įgalino Staliną
 paskelbti Šveicarijai komunistinę deklaraciją,
 kad šiandien savo gyvenimui šios deklara-
 cijos įgyvendinimo siekia. Lietuva dar 1926
 m. gruodžio mėn. 17 d. šiai gėdingai deklara-
 cijai paskelbė kovą, nūdienai savo gyvenimui
 su šia rusiška gėda prieš Šveicariją visu
 ryškumu iškėlė.

Tai Vyšio Komarus, kad Lietuva Vyšiu
 laisva gyventų.

- oooooo -

Partizanų broliškumas

1948 metų šioms Y dalinyje turėjo kautybos
 uos. Iškilais, priešais ir paais, nukautąjį
 ginklus, dalinyje sąkmingai pasitrenkė.

Pakankamsi atsipalaidavus nutarė, kad
 savame rajone pasilikti nesaugu, todėl nu-
 vėžiavo pas kaimyninį dalinį. Pasipasekojus
 kas atsitiko ir, kad priešas gali atsėkti,
 paklausė:

- Ar nebūtų priešingai, kad praleisime
 pas jus keletą dienų?

Kaimyninio dalinio partizanai kaip vie-
 nas atsėkė:

- Jei atėisvys, tai karisusinė, esome par-
 tizanai!

Šonutis.

- oooooo -

LEBAVIKSI

U. R. 4 x 2 s.

Tai nevertas mindifot savo tavy kende
Sivynas isgama, tu sus savy leuky!...
Tu pats turėtai tai suvirsti -
Išpirsti tautai kaltę tį - tavy darbu.

Net ne, tau to jau nesuverti...
Yandien klumpoti gilias juodas purvas,
Išduodi Anijos leuky barbarams savo broli
Ead mirty ten - Baltame Sibire.

Šį kumais skini, tu sau gyvenimo kelis,
Kaip šliužas laodi liūnos - surgdaisi parv
Net tu šinoki: aš tai tave nutraukis par-
vė (kūnas,
Tad žmonas aš valgyt tasių - vėkare.

Jei aš nepanickinsiu ir neišpilainu šerėn
vyno, tai jis mane panickins ir kaip pur-
vina kiaušį parmes ant šerės, vaigalai
daro šuogy bicuresnį aš parviną kiaušį.

Solons.

Taisv, tikrai tyli ir įvertus visi tie,
kurie dėl jos sukėlasi

Navigaila.

Šis akudans negirdi mūsų šerės skundo,
haz palcos negiandis, aiekianšios švaigidos,
ir dangus jo balso niekad negirdės...

E. Brackionis.

Taip jie kovojo...

Pvidėdiniams vyry k, stabio ir Algirio partizanų dalinyje, 46 n. 9 mėn. 19 diena spaisoje Sešaičių kaime apylinkės miškelyje. Puskėdžių metu atėjo partizanų būdialis sako:

- Vyrai, būrite atėngūs! Stribai eina ieškodami paslėptų gyvųjų. Benda net ir į miškus.

Partizanai susitvarko ir akyliau eka apylinkės juodėjim. Apie 11 val. pamato tiesiog į stovyklą atvešliejant 12 sribų. Vadas įsako užinti kaudyme pozicijas. Partizanai atidaro ugnį. Nuo taiklios partizanų ugnies visi stribai žuvo.

Pasirodo, prieš būta daugiau. Kai sili- nėliarchykinės valdžios taktika, - norėdama, kad stribai įvykdytų jiems duotas užduotis, jų spėngai pasiunčiamos gausios būriukų gaujos.

Likvidavus stribus partizanai atremia būriukų puolimą iš grotimo miškėlio. Prieš partizanų pasiryšimą, palūdo ir antrosios būriukų gaujos jėgos.

Iš užangario nanjų priešė jėgų puolimas, priverčia partizanams trauktis blogai dengtomis vietovėmis ir net į kalną. Jie praeidoda partizanų nuostoliai.

Atbatinų kautynių metu girdėtis vado Epatušio komandos Sešiniai... Vadas Epatušis savo drūga stabina būriukus. Partizanai eka vadą.

Pro kautynių būrių garsus, praverčia skardus granatos sprogius, - sunkiai suskaidas Brolio sības atsisveikina su sulieduotine, granatos pagalba nutraukia savo jauną gyvenimą.

Kilnus Brolio pasiaukojimas priešaike dangui:

- Še juna, lenkiniai aujantai, palaukti

...dėmų gyvenimą!...

Varšios kulkosvaidžiai skute skute
beuže paviršiu. Reikavome išpilaikyti jo-
kiai gyvybei. Vadas K. statė pamatą, kad
galint ant laivo negali nieko veikti, pa-
dektas ir atstotojas atstovai, mažiaug, iš
viena klm. statyme, trivis vok. Sturugvair
klindicis palaidos salve, išveda iš ri-
kiuotės stribų vadą. Tuo pat laiku vadą
K. statė, subaidis i kairionis kojos
nyštai. Kad ir subaidis, pasitrenkia iš
apšaudom. plote. saigavys arkli, jam de-
bar, kaip šitavos konigaidis i. statis,
jodumas vada vyrus.

Priešė ugnis išskiria iš gyvyjį targo
O. Brolius. Kurčiai subaidis Brolio Pu-
tinis sake:

- Trenkites, Broliai! Iš jumis dangsiai-
kulkosvaidis ugnimi!

...savo duotajį kodį tjejo. Vėimankavys
geroje pomicijoje, kerta priešas kaip gry-
bus. Varšios ugnis partizanais įvare kai-
no viršūnėn, iš užmagario atidaryta Bro-
lio Putino kulkosvaidis ugnis, suparai-
luoja priešą. Tikucioji partizanai pasi-
trenkia be uokų.

Pabaigys paskatinius sovinius, Brolio
Putinas parieskoja už Brolius, už tėvyne,
už girtą pastogę, - save ir ginklą su-
sprendžia granata.

Subaidis, s granatos sprogiuvas ir yaki-
las jodų dumų debesimis, atuka vlay vir-
tizony veidas i ta pusę. Vadas K. statis
lyg dar kartą girdi Jo balsą, - trenkites,
Broliai! Iš jumis dangsiai kulkosvaidis
ugnimi... Šilini atsiduce vadas, iš jo krt-
tins gelnių išiverdis šedlini:

- Tu šavai, kad mes gyventame, kad tėvyne
būtų laisvai!

Varšioskai prisiartin, prie Brolio Pu-
tino lavono nespardo Jo, - garbingas ir

Kilns nā Brolius karšygie pasisukojošas,
priverdā net ir beševitē ušūtā, pasis-
kyti.

- Tas tyras tikrai nylējo save ševypt...!

Reanāta.

Kautyniū šuvins girdint.

1946 m. rugšėjo mėn. 17 diena, Y Salini
mėg, siantinas pakalē 18 stovyklas, salins
išdyginoja į akrajojanti gyvenimā. Audens
lietus priverdā salini apsiototi pas šev-
ninkā, sedyboje.

Išankas grašim rugšėjo 18 diena, ty-
tai, partizanai ševyptinėjami apie prašju-
mā diena ir naktis šygi. Apie 11 val. po-
sigirata dusius kalkevaldikiū šuviai. Par-
tizanai pradeda spręsti, - kautynas, ar bur-
licky laktavy manobrinis šandynas.

Vie siškias ir siškias sidint šuvians,
partizanai laikyti pro alams sukei.

- Pasiselekime, Broliai! Ten musy kilniy-
je Broliū gyvybis švatalo gyvenas ševypt
lietuviškas kraujas vilgo šventy, lietu-
viškā šony.

Tyliai lenkiai partizanų gelvoni
- Viešpatie, padėk mū tiesy ir ševypt ko-
vojantiems Broliams!... Reanāta.

- oooooo -

negali, kaip ir tas puotes dalyvis - iš
 do pavydiškis, - o juk įsiai tikrai tik-
 riamai šiuo metu, karaliumas iš atburty
 vilis į aušlės šviesą, iškelia, šilto vaka-
 ro alpinusas miškas kaip ir **sesulė** vieš-
 nis, - Petras vainikas kaip per tekimas
 gogubines pamašias iššabimus.

- Broli, sakyk! Kuo patsitai šit, puotų?
 akaron pastuvusios Petros akys klausia.

- Tavo Viešpatie, tavo Partinsonu laimino!
 Tu **nūdienės** lietuvių makties šviesą, kad
 ji nuo gyvenimo nemoklytu. Tavo šventė-
 lietuvių laimė! -

Ošie kalias miškas, kaip jaunas gyve-
 nimas kalba.

Vytarėliai šviesą vyrų šviesą, ir kur
 jiems mokėditi, kad net jaukas ima, - vy-
 rai, o ir jie iš atšaidų grįžta balta, kė-
 kų skaidami.

Šviesą... šviesą, šviesą, mane šviesą
 kalnelį palvėditi - Motinos širdis dangui
 ir šviesą valdą **šviesą**. Motinos ištiestos
 rankos laimino šviesą... ir jo gyvenim, ...

Iš rytų aušlės tarytam knužas Moti-
 nos širdįj šviesą, - vienas iš viso pal-
 ko mokėditi paliko!..

- Dėkui tau, Viešpatie! - pakelės kry-
 šią Malina apskubimus kalba, - kad taip
 gausiai šviesą mano širdį, motinai!..

Šviesą rieda Motinos veidą, pasiekė dro-
 bandis išpa. Kaip ugnis Motinai, krating
 degina. Bet ir šita šviesą jos klausim ne-
 perskels, kitas dalies šviesą. Tik sen
 verdantis Motinos klausim į jos veidą įra-
 to: **P a s i a u k i s i a s**.

Tik Motinos šviesą - šviesą yra laimino
 dišybė - Lietuva Partinsonas.

stojan ir es pas... Motin, palaimi-
nimo pagraudyti. Dailiangiam ji svečiu, a
es jos vaikūniam kaip vilšūnka... apie
vona gūnų, juokiam iš vaxidų kavaliens
puskos. Net juokiam ir mano ina; Motin
man kiamūniam kepa - iš leukinų postū
šinky kinūniam. Juoku kukūloja ir kote-
lė. Tik va kas, - ta nevaikoji skis jai
veikia kaskart dainiam mairūniam ruko-
va sutraukti.

- Nesistebet, oman, nesistebet!..
Ir to gi es turia stebėtis. Juk mano
Motina tikrai puoselėta ha kaimie nevi-
ninkė. Jai jau no lapis, tai vauagai jai
vištytes išvėliety.

es ir nesistebiu. Aš tik nežinau:
- Viešpatie! nere labeli šite skausmo
grobis iš jos padoms iliek; mano širdi.
Leisk, šituo grobiu mano veidui švie-
šiant, keliuoti krogūni per mano šėvis-
ky!..

- An laisva grįžtančių laikiam! - Pro-
lijai būtinūdamai išlydi.

- Niekas! ir vėjas tave; šitą krebt,
atpūtė? - būty dieny kaimynas - daber
ir pats nežino kur jis, kur jo Motina gy-
vona - mano geru šėdžia kalbina.

Beug jis man ką pasisakyti nori. Bema-
nio vengus, nulinies kaimynai išpasebėti
traukta, bet, - kad šiovus duos - pasi-
matyain, - tarpas, dar iš laisvie isky
klingūniamais sūliukais sūlcibave.

- Kad no šia, tai pas Abramų tikrai! -
į upę nardamas buvūniam kaimynai pritaris.

šiuo dienu šygio ir sutvirtinimas -
krikštuytas antakion. Šėš skamba miltas,
upė dejuoja nuo antenatė ir kulkovaidėdij
rikmas. Šeulai leidūntis, per antre, upę
plankus, tiesiam rukas naujiam krikštio
šiuo.

Nims - dar tik priē savaitē ir j Partizānų laoma jetais.

- Tai ar tik ne jās nos vāļā mediklins savilliojet?

- Nos sikiēsi! - juckiēsi jūvins.

Tenstent, ruskij rakietj vertrukonēis neudodsiēsi, nos krūmalie prie krūmalie glusteris. Vienasē iē jv katiliukas beverdas. Vikrus Anogatis Siulbas

...- buklekai per upj nesikēlē... diemj have škaraiety, bet vakare dingo...galit pailesti...

Išvydē s skaidrus vandens kibin, ir ne sikiēsi, s murtēn j j j puskvort, ir, - sēis, - papakm tik kvap, atgavē. Vidurians degent jausis, kad sē ne lotins, dāto skaus ne taure linkē sū artimaisinis dalintis. Jais ir neregavj partoni. Dāto vandens Anogas j upj oit privongis, nos - tuo lerbim: iē anapas jōs bijom ruskins priyi - lioti.

Skubēsi mutelti nuo rusj spėviešianso ploto, paragēj Baltinij raudē. Atveinonam, kad dar be pietj ir vakariēnē.

- Prābom! - vienas iē jūmolių prie nūkendon ir litrj pasiūle.

- Ojis iškur?

- Jūn kaimynas iēvė...

Iē kiambinis koveto iēbend, visi j jē skaron Siūris... - sūgi j j mūn llygie stiprintojai..

Mėnulis kviesoje gėrimē, kaip butelis paskutinias barbtelėjimas kōnci atiduoē. Gails kōpis. Iki sūvė skausmū neibalsmū šito rauso, j j ir kōlēs negalēs suginti. Per labiam gails lietuvių, kurie, Jėvynai bankiant ir skausmū valandioje lietuviui Anogued buti, skausmū sūvė laisvės ilgesij. nūdeginj, šliūdēis j kōmōn parvus drebias.

- Klausas nasimentis mūsų gyvenimas - die-
 tuvai! - jauni mūsų skyvaisioje prisiekia.
 Sakotės šviečia tiems, kuriems kiekvie-
 nams dingusių mirtis tyko; nos šengien į
 gyvenimą, šilto šviesu mūsų nuo vieno gyvo
 vardo - Lietuva.

Miškas-Lietuvos sostinė.

Saindodis ir raudais malenkintais kiti-
 mais, gyvenimo vagono ruostais vėdais, kyla
 broliai ir malenkis galvas.

Švanta egais sukuro planda, anšiais kuro
 toms jaunu gyvenimam.

- Šis šindaugas Lietuva! gyvenimą kurai -
 gaudis senas miškas.

- Pro šis kolievo kugnabin tėvas! - švan-
 tesio baidos pasakę eka.

- Iš šis mūsų šavatoriu išvijo bolshevikų
 ir lenkų! - laukas traidamas klega.

- Broliai!.. Mirtis mūsų skaisiti mirtis
 vekar palydėjo... Lenkinis galvas prieš au-
 šis ankurs! Lietuva! Tu mūsų gyvenimam
 kad tyto; Lietuviai broliais tau savo dar-
 bus skotų.

Brolių byla. Lietuvos miško gaudimas,
 karališką aprendimą Lietuvai nekla.

- Broliai kalbėsi kvitusių vardai! Broliu
 atstovamsi gyvųjų grotai! Kad tarp šante-
 kazdygių tas ir tu ne tik būtuoi, bet kad
 tas ir jaustamais, broliai tariams: tu gir-
 mas mūsų; Lietuvos laisvę vedovasi!

- Tik ant brolių rankų, Lietuvos kils
 laisvę!

Bandžiaminkų mūsų pargalės pasta; pas-
 pringos dvaras, nišrus avys karaju perau-

Lausis apšviestas ryso karstatis. Tai tikras žemėdėjų kunigaikštis. Atsivalgė pro šarvotą šakmą į puskėdį tako švaigūdyną, turbūt, savo kelionę prisiminęs, pradėjo pasakoti, kokiu keliu patekęs į partizanus.

— Tą dieną, kada dar neesami buvo pragrūvusi ruskių bangs ir frontai nedaug tobuvo nutolę, keletas vyrų, pasitraukę toliu nuo namų, apsinastų, kirtose mišką ir organizavomės partizananti. Vieną vakarą naktį mus apėstavo. Besivykiodami iš kiemo į kiemą, per vieną skėtininką, beldėmisi. Skėtininkas galvodamas, kad plėšikai, nelaidėdžia, — prieš porą naktų tą skėtininką buvo apipilė. Ruskiai laukia daris. Skėtininkas šokta pro langą ir bėga pas kaimyną pagalbos. Pasigirsta šūviai ir jis suklymęs baltame sniege patalo.

Mašins, kai numovė batus, bet, nuo šmonos verkimo susigėdė, panata ir išvakšėjoms. Xatas, kam laukia mūšų. Varo mus per miestelį į geležinkelio stotį. Gatvėse pilna šmonių, kiekvienas jų eina susirpinkę, mašins kokią dieną ir jis bus varomas. Išsilina todėl ir užtraskin marta. Pracivisi smidomai, kitas net nacišypso. Įsintę ruskiai įsako nitilti.

Muvešė į apskritį, kalėjimui buvo pilni, todėl mus uždaro į darymą pastatus, kuriuose buvo įrengtas kalėjimas. — Tai peilis, su kurio piasdavom duoną. — pamentro šimto šmonių, — parodo be ketelio stalo peilį, — es įj alėpdavau po bato padę, jis liko man prisiminimas.

Radion mūšų skėdžius didėjo. Gaunome šinių, kad surinkę tam tikrą skėdžių, išvėš į Sibirį. Susitarime bėgti. Vieną naktį, kada margojiniu koridariuje nesimantė, trenkėme į duris ir visi esė vorė-

tie ir laisvė. Pasidariusi savo ryšulėli su
 maistu ir lokais ir koridoris. Užaikišo ir
 lauk, darys. Pasačian langas. Trečiasis su
 ryšulėliu ir išokan laukui. Išsiviję sar-
 gybiniai pradėjo šandyti. Įpuoliau ir vie-
 las, nuplėšian bato pad, ir tik nekritau
 ir didinai duobę, iš kurios buvo išimtos
 carpės. Toliau darysne susitikau dar du
 draugas. Jiems su mania lygiuoti buvo ne-
 rekelini - išsiskyrėse. Nors vienas koja
 beas, magus kelianu gintosios. Šešis
 puosynais ir toluose *dunksinčius* miškus.

Taip ir atėjau prie lauko, kurį ir
 šiandien kurstome, sudarę partizanų šeimą,
 ir kurį suėjome savo tėvų lygiame tųse-
 ti. - Baigė pasakot Kęstutis.

Pasigirdo grištantių drolių šinginiai
 ir jų įkaitusius vaidus apšvietė blanki
 lauko šviesa. Virėjas baigė ruošti kudių
 vakarienę.

Mačiau apie lauką, siunčiamas Kristui
 maldas:

- Viešpatie! atdarybės lygiame tųse-
 ti. -
 laukians plotkelę... linkime vienas ki-
 tam laisvės...

- Minuotė mačiau tavo senelį Sukilėli,
 tėvų švaresni, o dabar matau tavo. Vieni
 juos, tarai vaidilutės, kurstote tėvynės
 aukurį, dūdai ant jo savo jaunus gyvybes.
 Tik, ožnai, savo tėvų pramintais taksais!
 Tas kelias neturi kreivių! - Senelis
 apuolias pasaką baigė...

Tyliai medžiais atklysta vėjelis. Jo
 šlamėjimas, tarai vaidilos kankių melo-
 dija, mane migdo, kad pabūšian sustančian
 kalėdų rytui...

1946 metai. RUSIOS LITVA.

T U R I N Y S.

1. V y t e n i s. Kalėdų naktis.....	1
2. G l o r i j a m u n d i.....	2
3. G a b i j u s. Tyliąją naktį.....	3
4. Z i d i j a. Gruodžio 17-ji.....	13
5. R o m u t i s. Partizanų brolių- kūnas.....	17
6. S a n a s. Išsaviškai.....	18
7. R o m u t i s. Taip jie kovojo...	19
8. R o m u t i s. Kantynių šėvis girdint.....	21
9. Z i e z a i s. Penkių metų siekir- bos.....	22
10. L i n a s. 1945 metų Kėdies.....	27
11. T U R I N Y S.....	30

